

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/114/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117260585
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:6117260585.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej a JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: SETCAR s.r.o., so sídlom č.p. 816, 735 32 Rychvald, Česká republika, IČ: 278 50 994, vo veci organizačnej zložky SETCAR s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom Černík 386/4, 038 53 Turany, Slovenská republika, IČO: 47 790 857, právne zastúpeného JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom M. X, XXX XX U., proti žalovanému: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 17, 825 22 Bratislava 26, Slovenská republika, IČO: 31 383 408, zastúpenému zástupcom: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, v konaní o zaplatenie 321,55 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Martine č.k. 17Cb/41/2018-130 zo dňa 26. júla 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu v Martine č.k. 17Cb/41/2018-130 zo dňa 26. júla 2018 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/41/2018-198 zo dňa 2.5.2019 v časti napadnutého výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 321,55 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok Okresného súdu v Martine č.k. 17Cb/41/2018-130 zo dňa 26. júla 2018 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/41/2018-198 zo dňa 2.5.2019 v časti napadnutého výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 5%-ný úrok z omeškania ročne zo sumy 321,55 Eur od 23.9.2016 do zaplatenia a vo výroku II., podľa ktorého žalobca má voči žalovanému právo na stopercentnú náhradu trov konania **z r u š u j e a v tejto časti v r a c i a** vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/41/2018-198 zo dňa 2.5.2019 (ďalej len „rozsudok“) okresný súd výrokom I. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 321,55 Eur spolu s 5%-ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 321,55 Eur od 23.9.2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. rozhodol, že žalobca má voči žalovanému právo na stopercentnú náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 321,55 Eur s príslušenstvom, na tom skutkovom tvrdení, že dňa 12.6.2016 došlo v obci Sučany k škodovej udalosti spôsobenej poškodenou R. B., na vozidle Citroen C3 EČ MT870EA. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného, poisťná udalosť zaevidovaná pod č. 1515.6941/010-5. Poškodená bola nútená na zabezpečenie svojich potrieb užívať náhradné vozidlo, ktoré si zapožičala u žalobcu na základe Zmluvy o nájme č. 282 zo dňa 13.6.2016. Po ukončení nájmu žalobca vystavil faktúru č. 2016290, splatnú dňa 5.7.2016 na sumu 410,40 Eur. Žalovaný dňa 7.9.2016 oznámil poškodenému, že ukončil

šetrenie a neuznal dĺžku opravy z 9 dní uznal 2 dni, čím priznal náklady vo výške 88,85 Eur. Poškodená uzavrela so žalobcom dňa 10.11.2016 Zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z poistnej udalosti č. 1515.6941/010-5 zo dňa 12.6.2016, z titulu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla vo výške 321,55 Eur.

2. Okresný súd v Banskej Bystrici, v upomínacom konaní rozhodol platobným rozkazom sp. zn. 2Up/584/2017, voči ktorému podal žalovaný odpor, v ktorom uviedol, že nárok na zaplatenie sumy 321,55 Eur popiera s tým, že vyplatil poškodenej plnenie v sume 88,85 Eur, ktorá suma zodpovedá nájmu vozidla za dva dni t.j. od 13.6.2016 - 14.6.2016. Poškodená mala nárok na zapožičanie náhradného vozidla iba do doby rozhodnutia o totálnej škode, odo dňa nasledujúceho po tomto oznámení poisťovne poškodený nemá nárok na náhradné vozidlo, na základe metodiky náhrady škody pri prenájme náhradného vozidla - Metodické usmernenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov č. 17/2002. V prejednávanej veci bolo rozhodnutie o totálnej škode vyhotovené dňa 14.6.2017, a preto poškodená mala nárok na náklady za náhradné motorové vozidlo do 14.6.2016 a nie do 21.6.2016. Ďalej namietal žalovaný úroky z omeškania, kde uviedol, že v trojmesačnej lehote od vzniku poistnej udalosti splnil listom zo dňa 7.9.2016 podmienku, ktorá v zmysle § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení vylučuje nárok na uplatnenie úrokov z omeškania. Eventuálny nárok na úroky z omeškania by mohol žalobcovi vzniknúť až vtedy, ak by žalovaný neplnil poistné plnenie po doručení právoplatného rozhodnutia súdu.

3. Na základe vykonaným dokazovaním zisteného skutkového stavu, právne posúdeného za aplikácie ust. § 21 ods. 1, 3, 4, 7, 8, 9, § 266 ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka, § 4 ods. 1, 2, § 11 ods. 7, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobnú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“) v spojení s § 442 ods. 1, § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, okresný súd dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby.

4. Okresný súd mal preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na podanie žaloby a pri jej vyhodnotení vychádzal zo stavu, ktorý bol rozhodný v čase vyhlásenia rozsudku v zmysle ust. § 217 ods. 1 CSP.

5. Okresný súd uviedol, že Zmluvu o nájme č. 282 zo dňa 13.6.2016 a Dodatku č. 1 k tejto Zmluve medzi nájomcom R. B. a prenajímateľom SETCAR s.r.o., IČO: 47 790 857, so sídlom Černík 386/4, 038 53 Turany, by bez ďalšieho bolo dôvodné vyhodnotiť ako absolútne neplatný právny úkon v zmysle ust. § 38 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko mal výpisom z Obchodného registra Okresného súdu Žilina preukázané, že označený postupník je organizačná zložka zahraničnej osoby, ktorá nemá právnu subjektivitu, teda spôsobilosť na právne úkony. Formou podnikania zahraničnej osoby na území SR je podľa § 21 ods. 3 podnikanie tejto osoby prostredníctvom organizačnej zložky umiestnenej na území SR. Organizačná zložka však nemá právnu subjektivitu, a teda nemôže vo vlastnom mene nadobúdať práva a povinnosti a robiť právne úkony. Listinu označenú ako Dodatok č. 1 k Zmluve o nájme č. 282 zo dňa 13.6.2016 okresný súd vyhodnocoval podľa jej obsahu v spojení s listinou - zmluva o postúpení pohľadávok, obe listiny spolu okresný súd vyhodnotil podľa ich obsahu a tam prejavenej vôle postupom podľa § 266 ods. 1 a 3 OBZ ako zmluvu o nájme. Pokiaľ išlo o samotnú nájomnú zmluvu, ktorú uzavrela za prenajímateľa organizačná zložka, tak jej písomná podoba bola okresným súdom vyhodnotená ako neplatná podľa § 38 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k tomu, že zákon u tohto typu zmluvy nevyžaduje písomnú formu a z vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že účastníci zmluvy si boli vedomí, že organizačná zložka koná v mene žalobcu, ktorý na území SR podniká prostredníctvom nej, dohodli sa na všetkých podstatných náležitostiach nájomnej zmluvy a okresný súd ju vyhodnotil ako platnú, uzatvorenú ústnou formou.

6. Pokiaľ išlo o žalobný návrh na zaplatenie sumy 321,55 Eur, tak v danom prípade išlo o pohľadávku vzniknutú titulom škody spôsobenej právnomu predchodcovi žalobcu R. B. tak, že dňa 12.6.2016 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bolo poškodené jej motorové vozidlo a táto škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla, ktoré bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené u žalovaného. S poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. vzniklo poistenému z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ - žalovaný za neho nahradil poškodenému (v danom prípade žalobcovi ako právnomu nástupcovi poškodeného) uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením veci. S poukazom na ustanovenie § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. žalobca ako právny nástupca poškodeného bol potom oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody

priamo proti poisťovateľovi, ktorý v danom prípade je žalovaný. Škodu a jej výšku žalobca definoval ako rozdiel medzi nákladmi na prenájom náhradného vozidla vo výške 410,40 Eur a sumou 88,85 Eur vyplatenú žalovaným po odpočítaní prevádzkových nákladov, ktoré by vznikli používaním vlastného motorového vozidla poškodeného.

7. Pokiaľ išlo o aktívnu legitimáciu žalobcu v danom spore, táto bola preukázaná zmluvou o postúpení pohľadávky a pasívna legitimácia žalovaného bola daná s poukazom na § 15 zákona č. 381/2001 Z.z.. Čo sa týka samotnej existencie škody, táto bola preukázaná zmluvou o postúpení pohľadávky, konkrétne dojednaním v bode V. tejto zmluvy, kde pohľadávka z titulu uhradenia nákladov na zapožičanie náhradného vozidla bola poškodenou uhradená formou započítania.

8. Okresný súd uviedol, že čo sa týka prenájmu náhradného motorového vozidla, nebola rozporovaná výška denného nájomného, ani účelnosť využívania náhradného motorového vozidla z pohľadu jeho využitia. Čo bolo rozporované zo strany žalovaného, bola dĺžka prenájmu, keď žalovaný tvrdil, že poškodená sa o tom, že na jej poškodenom motorovom vozidle ide o totálnu škodu dozvedela dňa 14.6.2016 (v obidvoch vyjadreniach žalovaného sa uvádza dátum 14.6.2017, išlo pravdepodobne o písarsku chybu, ako vyplývalo z listiny doloženej ním do súdneho spisu). Pokiaľ žalovaný argumentoval a odkazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a na Metodický pokyn Slovenskej kancelárie poisťovateľov č. 17/2002, tak okresný súd zhodnotil, že čo sa týka metodického pokynu ide o vnútorný predpis, avšak napriek tomu sa stotožnil s tým, že pri totálnej škode sa náklady na prenájom náhradného vozidla preplácajú až do dňa nasledujúceho po dni rozhodnutia poisťovne o totálnej škode. V danom prípade však žalovaný argumentoval zápisom o poškodení vozidla k škodovej udalosti, ktorý zápis v žiadnom prípade nemôže byť považovaný za rozhodnutie. Navyiac, ako vyplývalo z bodu 19. tohto zápisu, uvádzajú sa tam údaje o doplnkovej výbave vozidla - totálna škoda, z čoho nebolo zrejmé, že na vozidle ide o totálnu škodu a pokiaľ žalovaný dokladal do spisu fotodokumentáciu, tak laikovi, ako v danom prípade bola poškodená, nemuselo byť bezprostredne po nehode, z rozsahu poškodenia vozidla zrejmé, že ide o totálnu škodu. Okresný súd zdôraznil, že zápis o poškodení vozidla nebolo možné považovať za rozhodnutie o totálnej škode, pretože takýmto rozhodnutím je oznámenie o ukončení šetrenia poistnej udalosti so stanovenou výškou poistného plnenia, ktoré bude poškodenému poskytnuté. K tomuto došlo až dňa 7.9.2016, a teda podľa názoru okresného súdu mala poškodená nárok na zapožičanie náhradného vozidla, ktoré by ako škoda bolo kryté z povinného zmluvného poistenia. Poškodená však užívala náhradné motorové vozidlo len od 13.6.2016 do 21.6.2016, a preto jej za toto obdobie prislúchala náhrada nákladov spojených s prenájomom náhradného vozidla. Pre posúdenie nutnosti a účelnosti bolo podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinennej klientom žalovaného nemohla poškodená užívať svoje motorové vozidlo a musela si zapožičať náhradné vozidlo. K prenajatiu náhradného motorového vozidla bola poškodená donútená práve vzniknutou poistnou udalosťou, ktorú nespôsobila a do ktorej sa vinou klienta žalovaného dostala. T.j. bol jej nútený tento stav a z tohto nedobrovoľného skutkového a právneho vzťahu, do ktorého sa poškodená dostala, si uplatnil žalobca voči žalovanému, ako poisťovní náhradu nákladov s touto situáciou vzniknutých, tak takémuto nároku bolo na mieste vyhovieť.

9. Vykonaným dokazovaním bolo tiež preukázané, že žalovaný sa s plnením svojho záväzku dostal do omeškania, teda sa okresný súd nestotožnil s tvrdením žalovaného, že k omeškaniu nedošlo. Do omeškania sa dostal dňom 23.9.2016, a to s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z.z.. Podľa okresného súdu vykonaným dokazovaním bolo preukázané, žalovaný ukončil šetrenie poistnej udalosti v lehote troch mesiacov, a to dňa 7.9.2016, a preto nastúpila jeho povinnosť v 15 dňovej lehote od tohto dátumu poskytnúť poistné plnenie v plnej výške. To žalovaný neurobil, a preto žalobcovi prislúchali úroky z omeškania. Výška úrokov z omeškania bola žalobcom uplatnená vo výške 5 % z dlžnej sumy, ktorá bola v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995, a preto v tejto výške okresný súd z uplatnenej sumy žalobcovi úroky z omeškania priznal.

10. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 CSP a žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech priznal právo na 100 % - nú náhradu trov konania voči žalovanému, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

11. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný prostredníctvom zástupcu z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a), f), h) CSP a žiadal napadnutý rozsudok v zmysle § 388 CSP zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť s priznaním nároku na náhradu trov konania.

Žalovaný namietal, že v prejednávanej veci neboli splnené procesné podmienky. Poukázal na ust. § 61 CSP s tým, že ako strana sporu nemôže vystupovať ten, kto procesnú subjektivitu nemá, t.j. z pohľadu hmotného práva je „non subjektom“ a procesnú subjektivitu mu nepriznáva ani žiadna osobitná procesná norma. V danom spore je žalobcom organizačná zložka podniku zahraničnej osoby (SetCar s.r.o., sídlo: Rychvald 816, 735 32 Rychvald, IČO: 27 850 994, konajúci prostredníctvom SETCAR, s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, sídlo: Černík 386/4, 038 53 Turany, IČO: 47 790 857). Organizačná zložka pritom nemá postavenie právnickej osoby, tzn. nemá právnu subjektivitu (m.m. uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 7.4.2011, sp. zn. 21Cdo/1027/2010; uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.8.2010, sp. zn. 4 Obo/50/2010). Neexistencia právnej subjektivity žalobcu tak spôsobuje neexistenciu jeho procesnej subjektivity (§ 61 CSP). Keďže procesná subjektivita strany sporu je základnou procesnou podmienkou konania, jej nedostatok zakladá vadu predpokladanú v § 365 ods. 1 písm. a) CSP. Uvedenou skutočnosťou sa súd prvej inštancie absolútne nezaoberal. Podľa žalovaného žalovaný nárok bol priznaný subjektu bez právnej aj procesnej subjektivity, čo nemožno akceptovať.

12. Podľa žalovaného súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V súvislosti s nedostatkom právnej subjektivity žalobcu namietal názor okresného súdu, vyslovený na pojednávaní dňa 26.7.2018. Súd prvej inštancie síce správne uviedol, že organizačná zložka podniku nemá právnu subjektivitu, túto však nesprávne posudzoval iba v kontexte uzatvorenej písomnej zmluvy o nájme motorového vozidla, pričom prijal absurdný záver, že subjekt bez právnej subjektivity môže uzatvoriť ústnu zmluvu, čím ma byť podľa okresného súdu zhojená absolútna neplatnosť jej písomnej formy (str. 3 zápisnice z pojednávania zo dňa 26.7.2018). V odôvodnení napadnutého rozsudku sa súd prvej inštancie právnu subjektivitou žalobcu absolútne nezaoberal. Podľa žalovaného názor súdu prvej inštancie je právne neudržateľný, pretože nedostatok právnej subjektivity organizačnej zložky znamená, že organizačná zložka nemá spôsobilosť na právne úkony en bloc (v ich písomnej aj ústnej forme). Je preto vylúčené, aby okresný súd vyslovil záver o neplatnosti právneho úkonu v písomnej forme a následne túto neplatnosť zhojil dojednaním v ústnej forme. Žalobca SetCar s.r.o. preto platne neuzatvoril ani ústnu zmluvu o nájme motorového vozidla.

13. Žalovaný bol názoru, že okresný súd sa nesprávne obmedzil iba na posudzovanie platnosti zmluvy o nájme motorového vozidla, ktorú uzatvoril žalobca s poškodenou R. B.. Totožní kontrahenti však dňa 10.11.2016 uzatvorili aj zmluvu o postúpení pohľadávky. Práve táto zmluva bola pre posúdenie následnej procesnej subjektivity žalobcu (ako postupníka) relevantná. Nedostatok právnej subjektivity organizačnej zložky pri uzatváraní zmluvy o postúpení pohľadávky tak nevyhnutne spôsobil neplatnosť tohto právneho úkonu a viedol k nedostatku procesnej subjektivity (žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaným subjektom). Podozrel, že ustanovenie § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyžaduje písomnú formu zmluvy o postúpení pohľadávky. V tomto smere by preto neobstál ani nesprávny argument súdu, že neplatnosť písomnej zmluvy s organizačnou zložkou možno zhojiť jej uzatvorením v ústnej forme. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.5.2018, č.k. 13Cob/17/2018, v ktorom ide o totožnú vec žalobcu, kde odvolací súd expressis verbis uviedol, že organizačná zložka SetCar s.r.o. nemá právnu subjektivitu a ňou uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávky je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 38 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie preto v danej veci vyhovel žalobe, ktorá bola podaná subjektom bez právnej subjektivity a na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Revízia napadnutého rozsudku je preto nevyhnutná už z týchto dôvodov.

14. Podľa žalovaného napadnuté rozhodnutie nebolo možné akceptovať ani v jeho ďalších záveroch. Súd prvej inštancie totiž prezentoval neprijateľný názor, že ak žalovaný ukončil šetrenie poisťovnej udalosti dňa 7.9.2016, nárok na náhradu nákladov za prenájom motorového vozidla je dôvodný v celom rozsahu, tzn. od 13.6.2016-21.6.2016 (ods. 40. napadnutého rozhodnutia). Oznámenie o poistnom plnení zo dňa 7.9.2016 však v danej veci nemožno považovať za rozhodnutie o likvidácii, ktoré je pre určenie dĺžky oprávneného nájmu zásadné (Metodika náhrady škody pri prenájme náhradného vozidla - Metodické usmernenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov č. 17/2002; m.m. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.6.2016, sp. zn. 3 Mcdo 3/2015). Rozhodnutie o totálnej škode bolo v prejednávanej veci vyhotovené skôr, a to dňa 14.6.2016, kedy likvidátor vykonal obhliadku poškodeného motorového vozidla. Navyše, totálna škoda motorového vozidla bola nepochybná už zo samotného stavu motorového vozidla. Rozhodnutie o totálnej škode bolo poškodenej avizované už dňa 14.6.2016, v dôsledku čoho mala poškodená vedomosť o totálnej škode vozidla už v tento deň. Nárok na náhradu nákladov za zapožičanie vozidla bol preto dôvodný iba v rozsahu 2 dní (t.j. od 13.6.2016-14.6.2016). Keďže náklady

za 2 dni prenájmu náhradného vozidla boli poškodené zo strany žalovaného refundované, žaloba je v celom rozsahu nedôvodná.

15. Žalovaný zároveň namietal priznanie úrokov z omeškania, ktoré považoval v celom rozsahu za nedôvodné. Uvedol, že v trojmesačnej lehote od oznámenia vzniku poistnej udalosti (12.6.2016) splnil listom zo dňa 7.9.2016 podmienku, ktorá v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. vylučuje nárok na uplatnenie úrokov z omeškania. Keďže žalovaný oznamovaciu povinnosť splnil v normatívnej lehote, nie je podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. povinný žalobcovi uhradiť úroky z omeškania. Eventuálny nárok na úroky z omeškania by mohol žalobcovi vzniknúť až vtedy, ak by žalovaný neplnil poistné plnenie po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v zmysle § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.. Totožný právny názor zaujal aj Krajský súd v Bratislave (uznesenie zo dňa 23.11.2017, č.k. 1Cob/244/2016-137 a rozsudok zo dňa 16.2.2015, č.k. 6Co/838/2014; príkladáme v prílohe) ako aj Okresný súd Martin v obdobnej veci žalobcu (rozsudok zo dňa 28.6.2018, č.k. 18Cb/22/2018-144). Namietal, že argumentáciou žalovaného sa súd prvej inštancie nezaoberal, žalobcovi priznal nárok na úrok z omeškania bez splnenia predpokladov podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z., čo je v zjavnom rozpore s podstatnými ustanoveniami zákona č. 381/2001 Z.z., ako aj rozhodovacou praxou súdov. Napadnuté rozhodnutie považoval preto v tomto smere za nepreskúmateľné a neudržateľné.

16. V súlade s § 219 ods. 3 CSP v nadväznosti na § 378 ods. 1 CSP právny zástupca žalovaného žiadal, aby mu bolo upovedomenie o mieste a čase prípadného verejného vyhlásenia rozsudku doručené elektronickými prostriedkami na e-mailovú adresu F.

17. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca prostredníctvom právneho zástupcu. Tvrdenia žalovaného ohľadom neplatnosti zmluvy o nájme a aktívnej vecnej legitímácii žalobcu mal za nepreukázané a zjavne účelové, nakoľko vada v označení osoby, ktorá je účastníkom právneho úkonu, nespôsobuje sama osebe jeho neplatnosť, pokiaľ možno spoľahlivo zistiť z obsahu alebo skutkových okolností, kto bol jeho účastníkom (rozsudok NS ČR zo dňa 10.04.1997, sp.zn. 2 Cdon 386/1996). Rovnako tak v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.09.2001, sp. zn. 7 M Obdo 2/2000 možno konštatovať, že samotné nepresnosti v označení účastníka zmluvy nespôsobujú neplatnosť zmluvy, ak je nepochybné, kto zmluvu uzavrel. Práve za účelom odstránenia prípadných výkladových nejasností alebo iného spochybňovania vôle zmluvných strán spojených s nepresným označením prenajímateľa bol medzi žalobcom a poškodeným uzavretý Dodatok č. 1 k zmluve o nájme, z ktorého jednoznačne vyplýva, že organizačná zložka podniku zahraničnej osoby konala v mene žalobcu, ako aj vedomosť poškodeného o tom, s kým uzatvára predmetnú zmluvu. Aj zo samotného Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 07.09.2016 vyplýva, že aktívna legitímácia, ktorú žalovaný namietal, nemôže byť sporná, keďže sám žalovaný v rozhodnutí o ukončení likvidácie žalobcovi (resp. jeho organizačnej zložke) poskytol na jeho účet čiastočné poistné plnenie. Listinné dôkazy preukazujúce uvedené skutočnosti boli predložené okresnému súdu a na tieto opätovne odkázal. Žalobca považoval za potrebné poukázať na všeobecné obchodné podmienky, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť nájmovej zmluvy. V tomto dokumente je prenajímateľ jasne špecifikovaný ako spol. SETCAR s.r.o., so sídlom 735 32 Rychvald, Česká republika, IČO: 278 50 994. Tvrdenia žalovaného ohľadom absolútnej neplatnosti zmluvy o nájme, ako aj ďalších právnych úkonov, o ktoré opiera žalobný návrh, sú preto neopodstatnené. Považoval za nepravdivé tvrdenie žalovaného, že v danom spore je žalobcom organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, nakoľko žalobcom je SETCAR s.r.o., so sídlom 735 32 Rychvald, Česká republika, IČO: 278 50 994, konajúca prostredníctvom organizačnej zložky. Takisto je nepravdivé tvrdenie, že zmluvu o postúpení pohľadávky uzatvorila s poškodeným organizačná zložka vo svojom vlastnom mene, nakoľko v záhlaví predmetného dokumentu sú jasne špecifikované obe strany, ktoré zmluvu uzatvárali. Z ust. § 13 ods. 5 Obchodného zákonníka vyplýva, že vedúci organizačnej zložky je splnomocnený robiť všetky právne úkony týkajúce sa tejto organizačnej zložky. Keďže organizačná zložka nemá právnu subjektivitu a je nedeliteľnou súčasťou zakladajúcej zahraničnej osoby, všetky jej záväzky a dlhy sú súčasne záväzkami a dlhmi tejto zahraničnej osoby. Teda za ne ručí svojím majetkom. Je teda zrejmé, že organizačná zložka podniku nemá právnu subjektivitu, nakoľko koná v mene a na účet zahraničnej spoločnosti na základe zákonného zastúpenia, ktoré je zapísané v obchodnom registri, na základe čoho zahraničná osoba podniká na území Slovenskej republiky prostredníctvom tejto organizačnej zložky. V danom smere sa žalobca stotožnil s názorom okresného súdu, ktorý bol potvrdený Krajským súdom v Žiline, a to rozsudkom sp. zn. 14Cob/2/2018 zo dňa 12.07.2018, podľa ktorého súd prvého stupňa správne vyhodnotil otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Listinu označenú ako Dodatok č. 1 k zmluve o nájme okresný súd vyhodnotil v spojení so zmluvou o postúpení

pohľadávky podľa ich obsahu a tam prejavenej vôle. Nakoľko zmluva o postúpení pohľadávky spĺňala predpísanú písomnú formu a bola podpísaná štatutárnym zástupcom žalobcu relevantným spôsobom, súd akceptoval aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu. Okresný súd vychádzal zo skutočností preukázaných listinnými dôkazmi predloženými v rámci konania. Akékoľvek ďalšie dokazovanie by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Žalovaný počas konania nepreukázal svoje tvrdenia, a teda nebol schopný relevantne vyvrátiť skutočnosti uvedené žalobcom, ktoré boli podložené listinnými dôkazmi. Žalobca zdôraznil, že samotná skutočnosť, že sa okresný súd nestotožnil s argumentáciou žalovaného neznamena, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam alebo že sa dopustil procesného pochybenia. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/75/2018 zo dňa 19.09.2018, podľa ktorého vždy tá sporová strana, ktorá tvrdí skutočnosti, je nositeľom dôkaznej povinnosti k týmto poskytnutým tvrdeniam. Tak to je aj vo vzťahu k žalovanému, ktorý ak namietal tvrdenia a dôkazy o výške a dôvodnosti uplatnenej škody žalobcom, bolo na ňom, t.j. na žalovanom, aby poskytol súdu nielen tvrdenia, ale aj dôkazy, ktorými namietal výšku uplatnenej škody žalobcom. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutia nemožno chápať tak, že sa vyžaduje aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď, ale iba na argument, ktorý je pre vec rozhodujúci. Podľa nálezu sp. zn. III. ÚS 119/03-30 súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky, čo podľa názoru žalobcu napadnutý rozsudok okresného súdu nepochybne spĺňa. Obdobný právny záver zaujal aj Krajský súd v Žiline vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 14Cob/145/2018 a sp. zn. 14Cob/129/2018.

18. K tvrdeniam žalovaného ohľadne rozhodnutia o likvidácii, ktoré je pre určenie dĺžky oprávneného nájmu zásadné, žalobca zdôraznil, že neexistuje dôvod, pre ktorý by sa poškodený, ktorého vozidlo bolo poškodené iba čiastočne, mal nachádzať v lepšom postavení ako ten, ktorého vozidlo bolo zničené totálne. Obaja poškodení sa predsa nachádzajú v rovnakej životnej situácii, a sice, že z dôvodu vzniku škodovej udalosti nemôžu užívať vlastné vozidlo, a preto musia používať vozidlo náhradné. Je teda logický záver, že ak má poškodený nárok na náhradu nákladov vynaložených na prenájom náhradného vozidla počas doby opravy až do prevzatia si opraveného vozidla, t.j. do momentu, kedy jeho obmedzenie v užívaní vlastného motorového vozidla pominulo, má taktiež v prípade totálnej škody nárok na preplatenie účelne vynaložených nákladov na nájom, a to do poukázania poistného plnenia, lebo až vtedy pominie faktické obmedzenie poškodeného (t.j. dôjde k odstráneniu nežiaduceho stavu spôsobeného škodovou udalosťou). Zdôraznil, že samotná vedomosť poškodeného o ekonomickej neúčelnosti opravy vozidla nič nemení na jeho stave spočívajúcom v obmedzení používania vlastného motorového vozidla. Mal za to, že až Oznámenie o poistnom plnení zo dňa 07.09.2016 bolo spôsobilé zamedziť tomu, aby poškodený nemusel v súvislosti s dopravnou nehodou vynakladať ďalšie finančné prostriedky.

19. Pokiaľ išlo o úrok z omeškania žalobca mal za to, že do omeškania s plnením poistného plnenia v prípade, ak poisťovňa predmetné plnenie neoprávnene kráti alebo ho vôbec neprizná, sa možno dostať už po uplynutí 15 dní od rozhodnutia poisťovne o likvidácii poistnej udalosti, nakoľko poisťovateľ, t.j. žalovaný má zákonnú povinnosť v tejto lehote poskytnúť poškodenému poistné plnenie, avšak nie v akejkoľvek výške, ale v rozsahu na aký má poškodený nárok. Moment, kedy sa poisťovňa dostáva do omeškania je tak nezávislý od rozhodnutia súdu, na rozdiel od určenia oprávnenosti žalovanej istiny a žalovanej výšky úrokov z omeškania, kde súd posúdi, či je žalobcom uplatnený nárok dôvodný. V prípade určenia začiatku plynutia omeškania však súd len deklaruje už existujúci stav, nakoľko pohľadávka na náhradu vzniknutej škody (zvyšných vynaložených nákladov) tu existovala už pri rozhodnutí poisťovne o poskytnutí neoprávnene kráteného poistného plnenia. Ak ale súd žalobu zamietne ako nedôvodnú, tak deklaruje oprávnenosť a zákonnosť výšky poistovňou poskytnutého plnenia, z čoho jasne vyplýva, že sa poisťovňa nemohla dostať do omeškania. V zmysle uvedeného preto považujeme uplatnený úrok z omeškania za zákonný a plne dôvodný. V danom smere tiež poukázal na rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/73/2016-52 zo dňa 13.12.2016, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/110/2017, v ktorom súd uviedol, že žalovaný bol v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku v rovine náhrady škody, v dôsledku čoho bol dôvodne uplatnený úrok z omeškania. Okresný súd v tejto časti zohľadnil tú skutočnosť, že úrok z omeškania bol priznaný podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. vo výške zákonnej sadzby úroku z omeškania. Na základe hmotno-právnej úpravy, ktorá vyplýva z Občianskeho zákonníka, a to konkrétne z § 563 Občianskeho zákonníka, okresný súd postupoval pri ustálení dôvodného momentu vzniku omeškania sa žalovaného skonštatujúc, že s ohľadom na povahu uplatnenej pohľadávky, ktorá

predstavovala právo žalobcu na náhradu škody a nie samotné poistné plnenie, nebol priestor pre posudzovanie vzniku omeškania podľa § 11 zákona č. 381/2001 Z.z.. Z uvedeného žalobca namietať použiteľnosť žalovaným uvedených rozhodnutí na tento prípad. Podľa žalobcu sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite vysporiadal so všetkými skutkovo aj právne relevantnými skutočnosťami, s prihliadnutím na špecifiká daného prípadu. Všetky námietky žalovaného uvedené v odvolaní považoval za neopodstatnené a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny s priznaním náhrady trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

20. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 07.02.2019 bolo vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného doručené žalovanému s možnosťou sa k nemu v lehote 10 dní vyjadriť (doručenka na č.l. 192 spisu), ktorú možnosť žalovaný v lehote určenej okresným súdom a ani k momentu rozhodovania krajského súdu nevyužil.

21. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach odvolacích dôvodov žalovaného podľa ust. § 379 v spojení s ust. § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením v časti napadnutého výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 321,55 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku potvrdil ako v tomto výroku vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením v časti napadnutého výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 5%-ný úrok z omeškania ročne zo sumy 321,55 Eur od 23.9.2016 do zaplatenia a vo výroku o trovách prvoinštančného konania, podľa ktorého žalobca má voči žalovanému právo na stopercentnú náhradu trov konania, bol zrušený a v tejto časti vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

22. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia ústneho pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/114/2019-228 zo dňa 27.09.2019, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 22.10.2019 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, s oznámením miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronicky zástupcovi žalovaného na e-mail: F., na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

23. Primárne krajský súd uvádza, že základom jeho konania bolo odvolanie žalovaného zo dňa 5. novembra 2018, pričom za aplikácie ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP posudzoval rozsudok okresného súdu a v ňom vyjadrené závery a zhodnotenia len v rozsahu a medziach odvolacích dôvodov žalovaného, t.j. len tých, ktoré odvolateľ v podanom odvolaní vyjadril. Ak žalovaný nepoužil v rámci podaného odvolania iné argumenty, než len tie, ktoré boli obsiahnuté v ňom podanom odvolaní, tak následne Krajský súd v Žiline ako súd odvolací mal zákonný priestor sa zaoberať len tými argumentmi, ktoré mali charakter kvalifikovaného odvolacieho dôvodu. Čo nebolo predmetom odvolania žalovaného, t.j. čo žalovaný v odvolaní nenamietal sa zákonite potom ani nemohlo stať predmetom konania a posudzovania krajským súdom ako súdom odvolacím. Zároveň dodáva odvolací súd, že v rámci preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu boli vzaté do úvahy len tie odvolacie dôvody žalovaného, ktoré nemali charakter novoty uplatnenej až v rámci odvolacieho konania.

24. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a) CSP, a to že neboli splnené procesné podmienky, ktorý spočíval v námietke nedostatku procesnej subjektivity žalobcu, krajský súd uvádza, že napriek tomu, že žalovaný túto námietku nevzniesol v rámci prostriedkov procesnej obrany v konaní pred súdom prvej inštancie, je odvolací súd počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ak sa týkajú procesných podmienok.

25. K tomuto odvolaciemu dôvodu krajský súd poukazuje na to, že podmienkou, aby niekto mohol byť stranou v civilnom procese je, že musí byť na to spôsobilý. Spôsobilosťou byť stranou v konaní znamená spôsobilosť subjektu mať procesné práva a povinnosti. Ide teda o procesnú subjektivitu. Civilný sporový poriadok v § 61 stanovuje, že procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. Odkazuje teda na hmotné právo. Vo všetkých civilných sporových konaniach majú procesnú subjektivitu tí, ktorí majú všeobecnú spôsobilosť mať práva a povinnosti podľa hmotného práva, teda všeobecnú hmotnoprávnu subjektivitu. Hmotnoprávna spôsobilosť mať

práva a povinnosti u právnických osôb vyplýva z § 18 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Podnikanie zahraničných osôb na území Slovenskej republiky upravuje Obchodný zákonník. Zahraničná osoba, ktorou sa rozumie fyzická osoba s bydliskom, alebo právnická osoba so sídlom mimo územia Slovenskej republiky, sa čo do možnosti a rozsahu podnikania na území Slovenskej republiky, stavia zásadne na rovnu slovenským osobám. Podnikaním zahraničnej osoby na území Slovenskej republiky, sa rozumie podnikanie zahraničnej osoby pomocou, resp. prostredníctvom organizačnej zložky, umiestnenej na území Slovenskej republiky. Oprávnenie zahraničnej osoby podnikat' na území Slovenskej republiky, vzniká dňom zápisu zahraničnej osoby, prípadne jej organizačnej zložky, do obchodného registra v Slovenskej republike, pričom návrh na zápis, podáva zahraničná osoba. Vzhľadom k nutnosti zápisu organizačnej zložky do obchodného registra, má táto organizačná zložka zahraničnej osoby rovnaké postavenie, ako odštepny závod (§ 7 ods. 2 Obchodného zákonníka). Z toho vyplýva nielen to, že pri prevádzkovaní organizačnej zložky, sa používa obchodná firma podnikateľa (zahraničná osoba) s dodatkom, že ide o organizačnú zložku (§ 7 ods. 1 Obchodného zákonníka) a že vedúci organizačnej zložky zahraničnej osoby, zapísaný do obchodného registra, je splnomocnený robiť za zahraničnú osobu všetky právne úkony, týkajúce sa tejto organizačnej zložky, ale i to, že zápisom organizačnej zložky zahraničnej osoby, nevzniká rovnako ako v prípade odštepného závodu, právnická osoba; zahraničnej osobe týmto zápisom vzniká len právo podnikat' na území Slovenskej republiky. Skutočnosť, že organizačná zložka zahraničnej, a to či už fyzickej, alebo právnickej osoby umiestnená na území Slovenskej republiky, je zapísaná do obchodného registra neznamena, že táto organizačná zložka, je nositeľom právnej subjektivity a spôsobilým účastníkom konania. Vo všetkých záležitostiach týkajúcich sa tejto organizačnej zložky, je vždy nositeľom práv a povinností zahraničná osoba, ktorej je organizačná zložka súčasťou. Právnu subjektivitu má preto vo všetkých prípadoch výlučne zahraničná osoba a nie jej organizačná zložka (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo 166/2017).

26. Zo znenia podanej žaloby, obsahu spisu bolo zrejmé, že žalobu (návrh na vydanie platobného rozkazu) podal subjekt označený SETCAR s.r.o., so sídlom č.p. 816, 735 32 Rychvald, Česká republika, IČ: 278 50 994, vo veci organizačnej zložky SETCAR s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom Černík 386/4, 038 53 Turany, IČO: 47 790 857, s ktorým subjektom nepochybne konal i okresný súd. Podľa ust. § 9 ods. 2, 3 Obchodného zákonníka, obchodné meno obchodných spoločností a družstiev je názov, pod ktorým sú zapísané v obchodnom registri. Súčasťou obchodného mena právnických osôb je dodatok označujúci ich právnu formu. Spôsob označenia žalobcu v žalobe tak umožnil bez akýchkoľvek pochybností zistiť, kto má byť žalobcom. Toto označenie obsahuje úplné znenie obchodného mena spoločnosti SETCAR s.r.o., s uvedením sídla a IČ-a, a to v súlade s údajmi z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Žilina, Oddiel: Po, Vložka číslo: 10409/L, bod VII. Zahraničná osoba. Ak za úplným obchodným menom spoločnosti nasledovalo ešte označenie organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby, žalobca tým upresnil, ktorej organizačnej zložky sa vec týka. Žalobca v žalobe bol výslovne označený ako zahraničná právnická osoba, ktorou je organizačná zložka zriadená. Vzhľadom k označeniu žalobcu v žalobe (návrhu na vydanie platobného rozkazu), a to aj údajov bodu VII. výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Žilina, bolo nevyhnutné konštatovať, že označenie žalobcu v žalobe nevyvolávalo pochybnosti o tom, kto mal byť označený za žalobcu, a bola to zahraničná právnická osoba s procesnou spôsobilosťou. Z tohto záveru bol tak odvolací dôvod žalovaného o nesplnení procesných podmienok zhodnotený ako nedôvodný.

27. Krajský súd k ďalšiemu odvolaciemu dôvodu žalovaného, a to námietke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu primárne uvádza, že oboznámením sa s obsahom spisového materiálu, podaniami žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie zistil, že predmetná námietka tak, ako ju vykvalifikoval žalovaný v ním podanom odvolaní zo dňa 5. novembra 2018, nebola uplatňovaná pred okresným súdom, a to napriek vykonanému procesnému poučeniu okresným súdom podľa ust. § 153 a 154 CSP, obsiahnutému v uznesení č.k. 17Cb/41/2018-84 zo dňa 24.04.2018, doručenom žalovanému podľa doručky na č.l. 86 spisu. Splnenie tejto procesnej poučovacej povinnosti okresným súdom vyplývalo i zo Zápisnice o pojednávaní zo dňa 26.7.2018, konkrétne na č.l. 122 rub spisu, po ktorom strany sporu zhodne uviedli, že nemajú žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie netvrdil nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a ani ho nezaložil na námietke neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky v nedostatku právnej subjektivity organizačnej zložky. V takomto zdôvodnení žalovaný neuplatnil v konaní pred okresným súdom námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, preto za dôslednej aplikácie ust. § 366 CSP v tomto smere tento odvolací dôvod žalovaného predstavoval novotu v odvolacom konaní, na ktorú nebolo možné zo strany krajského súdu prihladať, keďže nebol preukázaný žiaden zo zákonných dôvodov v zmysle ust. § 366 písm. a)

až d) CSP. V tejto súvislosti zároveň poukazuje odvolací súd i na Zápisnicu o pojednávaní zo dňa 26.7.2018 (č.l. 121-123 spisu) a z nej vyplývajúci procesný postup okresného súdu podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, ktorý uviedol, ktoré tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná. Okresný súd o.i. konštatoval, že pokiaľ ide o aktívnu legitímáciu žalobcu v danom spore, považuje ju za preukázanú, a to s poukazom na zmluvu o postúpení pohľadávok. Ani po tomto konštatovaní žalovaný námietky k vecnej legitímácii žalobcu nevzniesol.

28. Napriek vyššie uvedenému odvolací súd k uvedenému procesno-právnomu stavu odkazuje na Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 10.11.2016, uzavretú medzi žalobcom SETCAR s.r.o., so sídlom č.p. 816, 735 32 Rychvald, Česká republika, IČO: 278 50 994, zapísaný v Obchodnom registri Krajského súdu v Ostrave, oddiel: C, vl. č.: 31619, podnikajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom SETCAR s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom Černík 386/4, 038 53 Turany, IČO: 47 790 857 - ako postupníkom a poškodeným B. R., s uvedením dátumu narodenia a bydliska ako postupcom (č.l. 8 spisu). Teda, z obsahu údajov postupníka bolo zrejmé, že predmetná zmluva bola uzatvorená spôsobilým subjektom (§ 7 ods. 1 Obchodného zákonníka). Z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a poškodenou vyplynulo, že predmetom postúpenia bol nárok poškodenej voči poisťovni, súčasťou ktorého nároku na poistné plnenie bola náhrada nákladov za prenájom vozidla, ktorý poistný nárok poškodenej bol postúpený na žalobcu. Krajský súd dodáva, že poškodená bola veriteľom, pretože mala pohľadávku voči poisťovni z titulu poistnej udalosti, a to v náhrade nákladov za prenájom vozidla, ktorú postúpila žalobcovi. Nebolo možné súhlasiť s tvrdením žalovaného, že by Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 10.11.2016 bola neplatná, resp. že by odporovala ust. § 524 a nasl. ustanovenia Občianskeho zákonníka v tom, že ju uzatváral subjekt bez právnej subjektivity.

29. K odvolacej námietke žalovaného, že Oznámenie o poistnom plnení zo dňa 7.9.2016 nemožno považovať za rozhodnutie o likvidácii, ktoré je pre určenie dĺžky oprávneného nájmu zásadné, pretože rozhodnutie o totálnej škode bolo vyhotovené skôr, a to dňa 14.6.2016, kedy likvidátor vykonal ohliadku poškodeného vozidla, súhlasí krajský súd so záverom okresného súdu, že zápis o poškodení vozidla nie je možné považovať za rozhodnutie o totálnej škode, pretože takýmto rozhodnutím je oznámenie o ukončení šetrenia poistnej udalosti so stanovenou výškou poistného plnenia, ktoré bude poškodenému poskytnuté. K tomuto došlo až dňa 7.9.2016, a preto mala poškodená nárok na zapožičanie náhradného motorového vozidla, ktoré však užívala len od 13.6.2016 do 21.6.2016, za ktoré obdobie jej prislúchala náhrada nákladov spojených s prenájomom náhradného vozidla. Krajský súd len dodáva, že pri posudzovaní účelnosti a nutnosti nákladu je potrebné vychádzať z porovnania hodnotového významu listiny „zápis o poškodení vozidla“ a jednostranného právneho úkonu „oznámenia o ukončení vyšetrovania škodovej udalosti“. Predsa zápis o poškodení vozidla je zápisom o momentálnom stave tohto motorového vozidla, v rámci ktorého sa reviduje stav, ktorý sa popíše a vysloví sa len odporúčací charakter s ohľadom na zhodnotenie daného poškodeného predmetu. Až jednostranný právny úkon - oznámenie o ukončení vyšetrovania škodovej udalosti je úkonom, ktorým poisťiteľ oznamuje skončenie vyšetrenia, potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťiteľa plniť (§ 11 zákona č. 381/2001 Z.z., primerane § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka), od ktorého momentu nastáva aj splatnosť poistného plnenia. Doručenie úkonu - oznámenia o ukončení vyšetrovania škodovej udalosti s vysvetlením do dispozície poškodenej i v zmysle špeciálnej úpravy zákona č. 381/2001 Z.z. je momentom, od ktorého má poškodená objektívnu vedomosť, že sa jedná o ekonomicky neúčelnú opravu, ktorú vedomosť nadobudla poškodená až týmto jednostranným úkonom zo dňa 07.09.2016. Nesúhlasí preto odvolací súd s odvolateľom, že táto objektívna vedomosť sa do dispozície poškodenej dostala už dňa 14.6.2016 a od uvedeného dňa už nájomné za náhradné vozidlo nemožno považovať za účelný a nutný náklad. I zo zákonnej úpravy vyplýva, že je to jednostranný právny úkon poisťovateľa, a to oznámenie o ukončení vyšetrovania škodovej udalosti, je rozhodnutie poisťovne o škode. Navyiac je potrebné uviesť, že v danom prípade si poškodená uplatnila tento nevyhnutný náklad len za obdobie od 13.6.2016 do 21.6.2016, teda len za nevyhnutnú dobu, ktorá predchádzala časovo dobe jednostranného úkonu žalovaného. V tejto súvislosti primerane poukazuje krajský súd i na závery vyjadrené v Náleze Ústavného súdu ČR sp. zn. 3831/2017, v spojení i s Nálezom Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3204/2018, pričom i keď ide o rozhodnutia Ústavného súdu ČR, je potrebné v tejto súvislosti poukázať i na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 48/2012-25 zo dňa 28.03.2012. Len pre úplnosť dodáva odvolací súd, že pokiaľ aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/181/2018 námietku týkajúcu sa záveru, že „súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd zhodne dospeli k právnomu záveru, že právny predchodca žalobkyne mal od 22.09.2015, t.j. podpísaním zápisu o poškodení motorového vozidla vedomosť o tom, že oprava vozidla je neekonomická a nedoporučuje sa opravovať a od uvedeného dňa

už nájomné za náhradné vozidlo nemožno považovať za účelný a nutný náklad vynaložený v príčinnej súvislosti so vznikom škody“, je však potrebné uviesť, že v tomto prípade súd prvej inštancie svoj názor podporil vedomím poškodeného, ktorý následne po nehode dal vyčiar knuť motorové vozidlo z evidencie a zrušil zákonnú poisťku, ktorá situácia v danom prípade nenastala. Uvádza odvolací súd, že výška náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom vozidla závisí vždy na posúdení konkrétnych okolností prípadu, pričom len samotný zápis o poškodení vozidla, bez ďalšieho nie je tou skutočnosťou, od ktorej možno vyvodzovať nadobudnutie objektívnej vedomosti poškodenou.

30. Žalovaný v podanom odvolaní namietal tiež záver okresného súdu, ktorý konštatoval dôvodnosť nároku žalobcu v časti uplatnených úrokov z omeškania s odkazom na úpravu Obchodného zákonníka, ktoré úroky okresný súd priznal v sadzbe 5 % ročne. Krajský súd k otázke platenia úrokov z omeškania vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu považuje za potrebné zvýrazniť, že v prejednávanom prípade sa jedná o nárok na plnenie uplatnený voči žalovanému ako poisťovní v zmysle relevantnej úpravy zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Tento zákon v ust. § 11 obsahuje osobitnú právnu úpravu týkajúcu sa prípadného vzniku nároku na zaplatenie úroku z omeškania poisťovňou poškodenému, ktorý má v zmysle ust. § 1 ods. 2 tohto zákona prednosť pred všeobecnou zákonnou úpravou. K otázke platenia úrokov z omeškania z nárokov uplatnených poškodeným v zmysle tohto zákona pritom krajský súd považuje za potrebné poukázať na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22. novembra 2018 a rozsudok sp.zn. 1Cdo/212/2017 zo dňa 26.2.2019. Krajský súd vo vzťahu k rozhodnutiu sp.zn. 1Cdo/212/2017 zvýrazňuje, že v tomto prípade Najvyšší súd SR konštatoval, že si žalovaná poisťovňa splnila povinnosti podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. tým, že poskytla žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť poisťné plnenie, ktoré od nej žalobca nárokoval, a že oprávnená výška nárokov žalobcu bola zrejmá až z právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Najvyšší súd ako súd dovolací preto dospel k záveru, že „žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z.z. splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z.z.“.

31. S ohľadom na uvedené závery pristúpil krajský súd k zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie v časti napadnutého výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 5%-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 321,55 Eur od 23.9.2016 do zaplatenia a v tejto časti mu vrátil vec na ďalšie konanie. V novom konaní sporný nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania bude potrebné okresným súdom opätovne vyhodnotiť s prihliadnutím na vyvíjajúcu sa judikatúru Najvyššieho súdu SR, na ktorú bolo krajským súdom poukázané vyššie. Pokiaľ v rámci nového konania nedôjde ku kvalitatívne odlišnej zásadnej zmene skutkového a právneho stavu veci, bude súd prvej inštancie v tejto časti vychádzať z uvedených záverov odvolacieho súdu.

32. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

33. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.